

2 до коринтян

¹ Павел апостол Ісуса Христа, волею Божою, та Тимотей брат, церквам Божим у Коринті з усіма сьвятими у всій Ахаї: ² Благодать вам і впокій од Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа. ³ Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя і Бог всякої утіхи, ⁴ що втішає нас у всякому горю нашому, щоб змогли ми утішати тих, що у всякому горю, утішеннем, яким утішаємось самі від Бога. ⁵ Бо яко ж намножують ся страдання Христові в нас, так Христом намножуєть ся і утішенне наше. ⁶ Чи то ж ми скорбимо, то для вашого втішення і спасення, котре звершуєть ся терпіннем тих мук, що й ми терпимо; чи то ми втішаємось, то для вашого утішення і спасення. ⁷ І впованне наше тверде про вас, знаючи, що як спільники ви страдання нашого, так і утішення. ⁸ Бо не хочемо, братте, щоб ви не відали про горе наше, що було нам в Азії, що над міру і над силу тяжко було нам, так що не мали вже надії й жити. ⁹ Та сами в собі присуд смерти мали, щоб не надїяти ся нам на себе, а на Бога, що підіймає мертвих, ¹⁰ котрий з такої смерти збавив нас і збавляє, і на котрого вповаємо, що й ще збавляти ме, ¹¹ за підмогою і вашої за нас молитви, щоб за те, що нам даровано стараннем многих, многі за нас і дякували. ¹² Се бо хвала наша, сьвідченне совісти нашої, що ми в простоті і чистоті Божій, не в мудрости тілесній, а в благодати Божій жили на сьвітї, більше ж у вас. ¹³ Не инше бо пишеш вам, як або що читаєте, або розумієте; маю ж надїю, що й до кінця зрозумієте, ¹⁴ як і зрозуміли нас від части, що ми хвала вам;

яко ж і ви нам у день Господа нашого Ісуса Христа. ¹⁵ І в сій певноті хотів був я прийти до вас перше, щоб і другу благодать мали, ¹⁶ а через вас пройти в Македонію, і знов з Македонії прийти до вас, а ви щоб провели мене в Юдею. ¹⁷ Сього бажаючи, хиба я легким розумом що робив? або що задумую, чи по тілу задумую, щоб було в мене то так - так, то, ні - ні. ¹⁸ Вірен же Бог, що слово наше до вас не було “так” і “ні”. ¹⁹ Бо Син Божий Ісус Христос, вам вами проповідуваний, мною та Сильваном, та Тимотеєм, не був “так” і “ні”, а було у Йому “так”. ²⁰ Бо, скільки обітниць Божих, то (все) в Йому “так” і в Йому “амінь”, на славу Божу через нас. ²¹ Той же, що утверджує нас із вами у Христа й намастив нас - Бог, ²² Він і запечатав нас, і дав задаток Духа в серцях наших. ²³ Я ж свідком Бога призиваю на свою душу, що, щадивши вас, ще не прийшов в Коринт. ²⁴ Не тому, що ми пануємо над вірою вашою; ні, ми помічники вашої радості, бо ви стоїте вірою.

2

¹ Розсудив же я сам із собою се, щоб знов у смутку до вас не прийти. ² Бо коли я завдаю смутку вам, то хто мене розвеселить, як не той, хто засмучений через мене. ³ І написав вам се, щоб, прийшовши не мав смутку від тих, котрими годилось би мені веселитись, певен будучи про всіх вас, що моя радість для всіх вас. ⁴ Бо з великого горя, і туги серця написав я вам з многими сльїзми, не щоб ви смуткували, а щоб пізнали любов, котрої в мене пребагате до вас. ⁵ Коли ж хто засмутив, не мене засмутив, а від части (щоб не отягчив я) і всіх вас. ⁶ Доволі такому сієї кари від многих. ⁷ Так що напротив лучче простїть і утіште,

щоб надто великий сум не дожер такого. ⁸ Тим же благаю вас, обявіть любов до него. ⁹ На те бо й писав я, щоб мати доказ од вас, чи у всьому ви слухняні. ¹⁰ Кому ж ви прощаєте, тому й я; бо й я, коли що кому простив, то ради вас перед лицем Христа, ¹¹ щоб не подужав нас сатана; бо нам відомі задуми його. ¹² Прийшовши ж у Трояду на благовісте Христове, як відчинено мені двері в Господі, ¹³ не мав я впокою в дусі моїм, не знайшовши Тита, брата мого; а, попрощавшись із ними, вийшов у Македонію. ¹⁴ Богу ж дяка, що завсігди дає нам побіду в Христі, і пахощі знання свого обявляє через нас у всякому місці. ¹⁵ Бо ми пахощі Христові Богу в і тих, що спасають ся, і в тих, що погибають: ¹⁶ одним ми пахощі смерти на смерть, а другим пахощі життя на акитте; та кого на се вистачить? ¹⁷ Не такі бо ми, як многі, що крамують словом Божим, а щиро, як од Бога, перед Богом, у Христі глаголемо.

3

¹ Чи нам же починати внов самих себе поручати? або треба нам, як яншим, поручальних листів до вас, чи од вас поручальних (листів?). ² Ви наше посланне, написане в серцях наших, котре знають і читають усі люде. ³ (А й надто) ви явлені, що ви посланне Христове через служенне наше, написане не чернилом, а Духом Бога живого, не на кам'яних скрижалях, а на тілесних скрижалях серця. ⁴ Надію ж таку маємо через Христа до Бога, ⁵ бо ми не в силі самі від себе що думати, яко із себе; а сила наша від Бога, ⁶ котрий і дав нам силу бути слугами нового завіту, не букви, а духа; буква бо вбиває, а дух животворить. ⁷ Коли ж служенне смерти, письмом вирізане на каміннях, було в славі, так що сини

Ізраїлеві не могли дивитись на лице Мойсейове задля слави лица його Минущої, ⁸ як же не більше служенне духа буде в славі? ⁹ Бо коли служенне осуду - слава, то геть більше служенне правді багатше славою? ¹⁰ Бо й не прославилось прославлене в тій мірі, задля переважаючої слави. ¹¹ Коли бо те, що минає, в славі, то багато більше в славі те, що пробуває. ¹² Маючи оце таке впованне, уживаємо велику волю, ¹³ а не яко ж Мойсей, що клав покривало на лице своє, щоб сини Ізраїлеві не дивились на кінець минушого. ¹⁴ Та осьліпились думки їх: бо аж до сього дня те ж покривало в читанню старого завіту зостаєть ся невідкрите, котре в Христі зникає. ¹⁵ Ні, аж до сього дня, коли читаєть ся Мойсея, покривало на серці їх лежить. ¹⁶ Як же обернуть ся до Господа, здіймаєть ся покривало. ¹⁷ Господь же Дух; де ж Господень Дух, там воля. ¹⁸ Ми ж усі відкритим лицем, поглядаючи як у дзеркало, на славу Господню, преобразуємось у той же образ від слави в славу, яко ж від Господнього Духа.

4

¹ Тим же то, маючи се служенне, яко же помилувані, не слабнемо, ² а відреклись тайного в безчестю, не ходячи в лукавстві, ані хитруючи словом Божим, а явленнем правди поручаючи себе всякій совісті чоловічій перед Богом. ³ Коли ж і закрите благовісте наше, то у погибаючих єсть закрите, ⁴ в котрих бог віку сього осьліпив думки їх, невірних, щоб не засияло їм світло благовістя слави Христа, котрий єсть образ Бога. ⁵ Бо ми не себе самих проповідуємо, а Христа Ісуса Господа, себе ж самих слугами вашими Ісуса ради. ⁶ Бо Бог,

що звелів з темряви засияти, той засьвітив у серцях наших на просьвіченне розуміння слави Божої в лиці Ісус-Христовім. ⁷ Маємо ж скарб сей у глиняних посудах, щоб премножество сили було від Бога, а не від нас. ⁸ У всьому горюємо, та не нарікаємо; трівожимося, та не теряємо надії, ⁹ гонять нас, та ми не покинуті; повалені ми, та не погублені; ¹⁰ всякого часу мертвість Господа Ісуса на тілі носимо, щоб і життє Ісу-сове в тілі нашому являло ся, ¹¹ Завсіди бо нас живих на смерть видають задля Ісуса, щоб і життє Ісусове являлось у смертному тілі нашому. ¹² Тим же оце смерть в нас орудує, а жнттє в вас. ¹³ Мавши той же дух віри, по писаному: Я вірував, тим і глаголав, і ми віруємо, тим і глаголемо, ¹⁴ знаючи, що хто підняв Господа Ісуса, і нас через Ісуса підійме і поставить з вами. ¹⁵ Все бо задля вас, щоб богата благодать через благодаренне многих намножувалась вга славу Божу. ¹⁶ Тим то не слабнемо; ні, хоч зовнішній наш чоловік мліє, та нутрянний обновляєть ся день у день. ¹⁷ Бо теперішня легкота горя нашого надто над міру приготовлює нам вічну вагу слави, ¹⁸ нам, що не дивимось на вйдоме, а на невидоме; що бо вйдоме, дочасне, що ж невидоме, вічне.

5

¹ Знаємо бо, як земний будинок тіла нашого розпадеть ся, ми будівлю від Бога маємо, будинок нерукотворний, вічний на небесах. ² Бо в сьому ми стогнемо, бажаючи одягтись домівкою нашою, що з неба, ³ коли б тільки нам, і одягнувшись нагими не явитись. ⁴ Бо, стогнемо отягчені, будучи в тілі сьому, з котрого не хочемо роздягтись, а одягнутись, щоб смертне було пожерте життєм. ⁵ На се сотворив нас

Бог, і дав нам задаток Духа. ⁶ Оце ж маймо духа всякого часу знаймо, що, домуючи в тілі, ми далеко від Господа: ⁷ (бо ходимо вірою, а не видіннем.) ⁸ Маймо ж духа й воліймо лучче бути далеко від тіла, а домувати у Господа. ⁹ Тим і силкуємось, чи то будучи дома, чи далеко від дому, бути Йому любими. ¹⁰ Всім бо нам треба явитись перед судищем Христовим, щоб прийняв кожен по тому, що заробив тілом, чи то добре, чи лихе. ¹¹ Знаючи оце страх Господень, пересьвідчуємо людей; Богові ж явні ми, і вповаю, що й вашим совістям обявилися. ¹² Не знов бо похваляємо себе перед вами, а даємо вам причину хвалитись нами, щоб мали що (відказувати) тим, що хвалять ся лицем, а не серцем. ¹³ Бо як ми не при собі, то (се) Богові; а як ми тверезимось (здержуємось), вам. ¹⁴ Бо любов Христова вимагає від нас, судячих так, що, коли один за всіх умер, тоді всі вмерли; ¹⁵ і (що) Він умер за всіх, щоб живі ніколи більш собі не жили, а Тому, хто за них умер і воскрес. ¹⁶ Тимже ми від нині нікого не знаємо по тілу; коли ж і знали по тілу Христа, то тепер більш не знаємо. ¹⁷ Тимже, коли хто в Христї, той нове сотворінне; старе минуло; ось стало все нове. ¹⁸ Усе ж від Бога, що примири́в нас із собою через Ісуса Христа, і дав нам служенне примірення. ¹⁹ Яко ж бо Бог був у Христї, примиряючи сьвіт із собою, не полічуючи їм провин їх, і положив у нас слово примирення. ²⁰ Замість Христа оце ми послі, і наче Бог благає (вас) через нас; ми просимо вас замість Христа: примиріть ся з Богом. ²¹ Бо Він Того, хто не знав гріха, за нас гріхом зробив, щоб ми були праведністю Божою в Йому.

6

¹ Помагаючи ж (Йому), благаємо вас, щоб ви марно благодать Божу не приймали. ² (Бо глаголе: Приятного часу вислухав я тебе, і в день спасення поміг тобі. Ось тепер пора приємна, ось тепер день спасення.) ³ Ніякого ні в чому не даємо спотикання, щоб не було ганене служення, ⁴ а у всьому показуючи себе яко слуг Божих: у великому терпінню, в горю, в нуждах, в тіснотах, ⁵ в ранах, в темницях, в бучах, у працях, у недосипаннях, у постах, ⁶ в чистоті, в знанню, в довготерпінню, в добрості, в св'ятому Дусі, в любові нелицемірній, ⁷ в словах правди, в силі Божій, із зброєю праведности в правій і лівій, ⁸ славою і безчестем, ганьбою і хвалою; яко дурсьвіти, та правдиві; ⁹ яко незнані, та познані; яко вмираючі, і ось ми живі; яко карані, та не повбивані; ¹⁰ яко сумні, а завсїди веселі, яко вбогі, многих же збогачуючі; яко нічого немаючі, а все держучи. ¹¹ Уста наші відкрились до вас, Коринтяне,- серця, наші розпросторились. ¹² Не стіснені ви в нас, а тіснитесь в утробах ваших. ¹³ Такою ж нагородою (кажу вам, як дітям) розпросторітесь і ви. ¹⁴ Не ходіть у жадному ярмі з невірними, яке бо товаришування праведности і беззаконня, і яка спільність світла з темрявою? ¹⁵ Яка ж згода в Христа з Велиялом? або яка часть вірному з невірним? ¹⁶ І яка згода церкви Божої з ідолською? бо ви церква Бога живого, яко ж рече Бог: вселю ся в них, і ходити му; і буду їм Бог, а вони будуть мені люде. ¹⁷ Тимже вийдіть із між них, і відлучіть ся, глаголе Господь, і до нечистого не приторкайтесь; і я прийму вас, ¹⁸ і буду вам за отця, а ви будете мені за синів і дочок, глаголе Господь Вседержитель.

7

¹ Мавши оце сї обїтування, любї (мої), очищуймо себе від усякої нечистї тіла і духа, звершуючи сьвятїсть у страсі Божому. ² Зрозумійте нас: ми нікого не скривдили, нікого не зопсували, ні з кого не здирали. ³ Не на осуд глаголю; бо попереду сказав я, що в серцях наших ви (такі), щоб умирати з вами і жити. ⁴ Велика сьмілость моя до вас, велика похвала менї за вас; сповнив ся я утіхою; надто багатий я радощами у всякому горю нашому. ⁵ Бо, й як прийшли ми в Македонїю, ніякого впокою не мало тіло наше, у всьому бїдуючи: осторонь боротьби, в серединї страхи. ⁶ Та Бог, що втішає смиренних, утішив нас приходом Титовим, ⁷ не тільки ж приходом його, та й утішенням, котрим утішив ся про вас, оповїдуючи даше бажанне, ваше риданне, вашу прихїльність до мене, так що я вельми зрадував ся. ⁸ Бо хоч я й засмутив вас посланням, не каюсь, хоч і каюв ся; бачу бо, що те послання, хоч і на час, засмутило вас. ⁹ Тепер я радуюсь, не тому, що ви засмутились були, а тому, що смуткували на покаянне, засмутились бо ви по Бозї, щоб нї в чому не було вам шкоди від нас. ¹⁰ Бо смуток по Бозї нерозкаяне по каянне на спасенне робить, смуток же сьвіта сього смерть робить. ¹¹ Ось бо се саме, що покували, яке велике зробило в вас дбанне, а (яке) оправданне, а жаль, а страх, а бажанне, а ревність, яке (відомщенне)! У всьому доказали ви, що чистї в сьому ділі. ¹² А хоч і писав я вам, то не задля того, хто скривдив, і не задля того, хто скривджений, а щоб явилось у вас дбанне наше про вас, перед Богом. ¹³ Того ж то втішились ми втішенням вашим; а й надто більш зраділи радістю Титовою, що заспокоїв

ся дух його від усіх вас. ¹⁴ Бо коли я хвалився йому чим про вас, то не осоромив ся; а, як усе і по правді говорили ми вам, так і хвала наша перед Титом правдивою була. ¹⁵ Серце ж його ще більш до вас (прихиляєть ся), згадуючи послух усіх вас, з яким страхом і трепетом прийняли його. ¹⁶ Радуюсь оце, що у всьому можу ввіритись вам.

8

¹ Даємо ж вам знати, брате, про благодать Божу, дану церквам Македонським, ² що у великому допусті горя наддостаток радощів їх, і до глибини убожество їх достаткувадо багатством щирости їх. ³ Бо вони по силі - се я свідкую - і над силу доброхитні. ⁴ З великим бланнем благали нас прийняти дар і товаришуванне (спільність) в служенню сьвятим. ⁵ І не, яко ж ми надіялись, а оддали себе перш Господеві, та й нам, волею Божою; ⁶ тим то ми вблагали Тита, щоб, яко ж перше почав, так і скінчив у вас благодать сю. ⁷ А ви, яко ж у всьому достаткуете вірою, і словом, і знаннем, і всяким дбаннем, і любовю вашою до нас, щоб і в сій благодаті достаткували. ⁸ Не повеліваючи глаголю, а через дбанне інших хочу допевнитись в щирості вашої любови. ⁹ Знаєте бо благодать Господа нашого Ісуса Христа, що задля вас з'убожів, будши багатим, щоб ви убожеством Його збагатились. ¹⁰ І в сьому даю раду: се бо вам на користь, котрі не тільки робити, та й хотіти перш почали від торішнього літа. ¹¹ Тепер же і кінчіть роботу, щоб яко ж була охота хотіти, так щоб і скінчили по спроможі. ¹² Бо коли в кого в охота, то вона приятна по тому, як хто мав, а не по тому, як хто не мав. ¹³ (Нехай) бо не (буде) иншим одрада, а вам горе, а по рівноті: ¹⁴ в теперешній час ваш достаток про їх недостаток, щоб і їх достаток

був про ваш недостаток, щоб була рівнота, ¹⁵ яко ж писано: хто (назбирав) багато, не надто мав, і хто мало, не мав недостатку. ¹⁶ Дякуємо ж Богові, що дав таке щире дбанне про вас у серце Титу. ¹⁷ Бо блганне таки прийняв, та й, бувши прихильнішим своєю охотою, вийшов до вас. ¹⁸ Послали ж ми з ним і брата, котрого похвала в евангелию по всіх церквах. ¹⁹ Не тільки ж се; а він і вибраний від церков товариш наш з сією благодаттю, що нею служимо на славу самого Господа й на одраду вашу, ²⁰ остерегаючись того, щоб хто не дорікав нам достатком сім, котрим ми служимо, ²¹ промишляючи про добре не тільки перед Богом, та й перед людьми. ²² Послали ж з ними брата нашого, про котрого ми допевнились, що він у многому дуже пильний, тепер же він ще пильніший, у великій надії на вас. ²³ Що до Тита, то він мій товариш і помічник про вас; що до братів наших, вони посланники церков, слава Христова. ²⁴ Покажіть же доказ любови вашої і хвалення нашого вами перед ними й перед лицем церков.

9

¹ Про служенне ж сьвятим злишне мені писати вам: ² бо я знаю охоту вашу, котрою про вас хвалюсь Македонянам, що Ахая приготувилась від торішнього літа, і ваша ревність заохотила многих. ³ Післав же я братів, щоб похвала наша, що єсть про вас, не зробилась марна в сьому случаї, щоб, яко ж казав я, ви були готові, ⁴ щоб, як прийдуть зо мною Македоняне та знайдуть вас неготових, ми (щоб не сказати ви) не осоромились, сією сьмілостью хвальби. ⁵ Оце ж надумавсь я, що треба вблагати братте, нехай попереду пійдуть до вас, і заздалегідь наготовлять

сей дар ваш, про котрий наперед звіщено, що він готовий, так як дар, а не як здирство. ⁶ Оце ж: хто сіе скупю, скупю й жати ме; а хто сіе в дарах, в дарах і жати ме. ⁷ Кожен (давай), яко ж постановляє в серці, не з жалю або з примусу; веселого бо дателя любить Бог. ⁸ Силен же Бог всякою благодаттю збогатити вас, щоб у всьому всякого часу всякий достаток маючи, збагачувались ви всяким добрим ділом, ⁹ (яко ж писано: Розсипав, дав убогим; праведність його пробував по вік. ¹⁰ Хто ж дає насінне сіючому, подасть і хліб на їжу, і намножить насінне ваше і зростить засіви праведности вашої), ¹¹ щоб у всьому збагатились на всяку щирість, котра через нас робить подяку Богу. ¹² Бо порядкуванне служення сього не тільки сповняє недостатки съвятих, а також достаткує многими подяками Богові. ¹³ Дознавши служення сього, прославляють вони Бога за покірне визнанняннє ваше благовістя Христового, і за щирість общення з ними і з усіма, ¹⁴ і молять ся за вас, прихилиячись до вас задля превеликої благодати Божої в вас. ¹⁵ Дяка ж Богові за невимовний дар Його.

10

¹ Сам же я Павел благаю вас лагідністю і тихою Христовою, а що в вічі смиренний між вами, а, не будучи між вами, сьміливий проти вас; ² благаю ж, щоб, будши між вами, не бути сьміливим з тією певнотою, якою думаю осьмілитись проти деяких, що думають про нас, ніби ми ходимо по тілу. ³ Бо ходячи в тілі, не по тілу воюємо: ⁴ (бо зброя воювання нашого не тілесна, а сильна Богом на зруйнованнє твердинь,) ⁵ руйнуючи видумки і всяку висоту, що встає проти знання Божого, і займаючи в полонь усякий розум на послух Христу, ⁶ і будучи на поготові

помститись над усяким непослухом, як сповнить ся ваш послух. ⁷ Хиба ви на лице дивитесь? Коли хто певен у собі, що він Христів, нехай знов по собі думає так, Що, як він Христів, так і ми Христові. ⁸ Бо коли б я ще більш хвалив ся властю нашою, що дав нам Господь на збудуванне, а не на зруйнуванне ваше, то не осоромив ся б ⁹ (Та) щоб не здаватись, наче б лякав вас посланнями, - ¹⁰ бо послання (його) скажуть, важкі і кріпкі, а присутність тіла немочна і слово мизерне, - ¹¹ такий нехай се знає, що які ми словом у посланнях, не будши (між вами), такі ми й ділом, будши (між вами). ¹² Бо не сьміємо прилічувати або рівняти себе до деяких, що самі себе хвалять; ті, що самі в собі себе міряють і порівнюють самих себе, не розуміють. ¹³ Ми ж не без міри хвалити мемось, а по мірі мірила, що відмірив нам Бог, міру, щоб досягти і до вас. ¹⁴ Ми бо не так, як би не досягнувши вас, над міру простираємось; бо аж і до вас досягли благовістом Христовим. ¹⁵ Не без міри хвалимось чужою працею, маючи надію, що, як виросте віра ваша, то звеличимось і ми по мі рилу нашому надто, ¹⁶ щоб і дальше вас благовістувати, і не хвалитись над тим, що чужим мірилом приготовлене. ¹⁷ Хто ж хвалить ся, нехай у Господі хвалить ся. ¹⁸ Бо не той певний, хто сам себе хвалить, а кого Господь похваляє.

11

¹ Ой коли б ви трохи потерпіли моє безумство! а таки потерпите мене. ² Бо я ревную про вас ревністю Божою; я бо заручив вас одному мужо-ві, щоб чистою дівою привести перед Христа. ³ Бою ся ж, щоб, як змій Єву обманив лукавством своїм, так не попсувались думки ваші, (одвернувши) від простоти

в Христї. ⁴ Бо коли ж хто, прийшовши, іншого Христа проповідує, котрого ми не проповідували, або духа іншого ви приймаєте, котрого не прийняли, або інше благовісте, котрого не одержали; то ви були б дуже терпіливі. ⁵ Думаю бо, що я нічим не зоставсь позаду передніх апостолів. ⁶ Хоч бо я й неук словом, та не розумом; ні, ми знані у всьому між вами. ⁷ Або гріх я зробив, себе смиряючи, щоб ви пійшли вгору, бо даром благовісте Боже проповідував вам? ⁸ Од інших церков брав я, приймаючи плату, на служенне вам; ⁹ і, прийшовши до вас, та й будши в недостатку, не був я нікому важким; бо недостаток мій сповнили брати мої, що прийшли з Македонїї; та й у всьому я хоронив себе, щоб не бути вам важким, і хоронити му. ¹⁰ (Як) істина Христова є в мені (так вірно), що похвала ся не загородить ся від мене в сторонах Ахайських. ¹¹ Чого ж? хиба, що не люблю вас? Бог знає (те). ¹² Що ж роблю, те й робити му, щоб відтяти причину тим, що хочуть причини, щоб чим хвалять ся, (у тому) показали ся як і ми. ¹³ Бо такі лжеапостоли, робітники лукаві, прикидають ся апостолами Христовими. ¹⁴ І не диво: сам бо сатана прикидаєть ся ангелом сьвітлим. ¹⁵ Не велика ж річ, коли й слуги його прикидають ся слугами правди. Конець їх буде по ділам їх. ¹⁶ Знов глаголю: щоб ніхто не вважав мене за безумного; коли ж ні хоч яко безумного мене прийміть, щоб хоч трохи мені похвалитись. ¹⁷ А що глаголю, не глаголю по Господї, а мов би в безумствї, у сїй певнотї похвали. ¹⁸ Яко ж бо многі хвалять ся по тілу, то й я хвалити мусь. ¹⁹ Радо бо терпите безумних, розумними будши. ²⁰ Терпите бо, як хто підневолює вас, як хто жере (вас), як хто обдирає (вас), як хто величаєть ся, як

ганбе вас у лице. ²¹ Робом досади глаголю, так ніби ми знемоглись. Коли ж у чому хто осьмілюєть ся (у безумстві глаголю), то й я осьмілююсь. ²² Вони Євреї? І я. Вони Ізраїлітяне? І я. Вони насінне Авраамову? І я. ²³ Христові слуги? (безумствуючи глаголю) я більше: В працях премного, в ранах без міри, у темницях пребагато, при смерти почасту. ²⁴ Од Жидів пять раз по сорок без одного прийняв я. ²⁵ Тричі киями бито мене, а один раз каменовано; тричі розбивав ся корабель, ніч і день пробув я в глибині; ²⁶ у дорогах почасту, у бідах (на) воді, у бідах (од) розбійників, у бідах од земляків, у бідах од поган, у бідах у городі, у бідах у пустині, у бідах на морі, у бідах між лукавими братами; ²⁷ у праці і в журбі, почасту в недосипанню, в голоді і жажді, в постах часто, в холоді й наготі. ²⁸ Опріч того, що остеронь, налягав на мене щоденна журба про всі церкви. ²⁹ Хто знемогає, щоб і я не знемогав? Хто блазнить ся, щоб і я не горів? ³⁰ Коли хвалитись треба, то хвалити мусь тим, що від немочі моєї. ³¹ Бог, Отець Господа нашого Ісуса Христа, будучи благословен на віки, знає, що я не обманюю. ³² У Дамаску царський намістник Арета, стеріг город Дамашан, хотівши піймати мене; ³³ і віконцем у коші спущено мене по стіні, і втік я з рук його.

12

¹ Не користь же мені хвалитись, та перейду до видіння і одкриття Господнього. ² Я знаю чоловіка в Христї перед чотирнайцятьма літами (чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю; Бог знає), підхопленого аж до третього неба. ³ І знаю такого чоловіка (чи в тілі, чи без тіла, не знаю; Бог знає), ⁴ що був підхоплений у рай, і чув він слова невимовні, що не можна

чоловікові промовити. ⁵ Таким хвалити мусь; собою ж не хвалити мусь, а тільки немощами моїми. ⁶ Коли бо я схочу хвалитись, не буду безумний, бо говорити му правду; та вдержуюсь, щоб хто мене не вважав над те, чим бачить мене або чує що від мене; ⁷ І, щоб превеликими відкриттями надто не величатись мені, дано мені колючку в тіло, ангела сатану, нехай бє мене в лице, щоб не величав ся. ⁸ Про него тричі Господа благав я, щоб відступив від мене. ⁹ Та Він сказав мені: Доволі з тебе благодати моєї, сила бо моя в немощі звершуєть ся. Найлюбіше ж оце лучче хвалитись мені немощами моїми, щоб вселилась у мене сила Христова. ¹⁰ Тим любо мені в немочах, докорах, нуждах, гоненнях, тіснотах за Христа, коди бо я немочний, тоді я сильний. ¹¹ Я зробивсь безумним хвалячись; ви мене примусили; бо треба, щоб я був хвалений од вас; нічим бо я не гірший од найперших апостолів, хоч я й ніщо. ¹² Справді ознаки апостола стались між вами у всякому терпінню, в ознаках, чудесах і силах. ¹³ Що бо єсть, чим вас упосліджено перед іншими церквами? хиба тим, що я сам не був вам важким? Простіть мені сю кривду ¹⁴ Ось утрете готов я прийти до вас, і не буду важким вам, бо не шукаю вашого, а вас, бо не дітям треба для родителів скарбувати, а родителям для дітей ¹⁵ Мені ж найлюбіш буде втрачуватись і втрачувати себе за душі ваші; хоч вельми вас люблячи, я менше люблений вами ¹⁶ Нехай же буде так, що я не отягчив вас; та може, бувши хитрим, підступом обдирав вас? ¹⁷ Хиба кого посилав я до вас і через него покористувавсь од вас? ¹⁸ Ублагав я Тита, й разом з ним послав брата. Хиба покористувавсь чим од вас Тит? Чи не тим же духом ходили ми? не тими

ж слідами? ¹⁹ Хіба думаєте знов, що оправдуємось перед вами? Перед Богом у Христі глаголемо; усе ж, любі, на ваше збудуваннє. ²⁰ Боюсь бо, щоб іноді прийшовши, не знайшов вас не такими, як хочу, і щоб ви не знайшли мене таким, якого не хочете, щоб іноді (не було) змагання, зависти, досад, сварок, пересудів, нашептів, пихи, безладу, ²¹ щоб, як прийду знов, не принизив мене Бог мій між вами, і щоб не оплакував многих, що перше згріши ли, та й не покаюлись у нечистоті, й блуді, й розпусті, що коїли.

13

¹ Се вже втрете йду до вас. При устах двох свідків або трох стане кожне слово. ² Наперед казав я вам і наперед кажу, мов би був перед вами вдруге, і тепер, не будши між вами, пишу до тих, що перше згрішили, і до всіх інших, що, як прийду знов, то не пощаджу: ³ бо ви шукаєте в мені доказу глаголючого в мені Христа, котрий до вас не немочний, а потужний в вас. ⁴ Бо хоч і розп'ято Його від немощі, та живий Він од сили Божої. Бо хоч і ми немочні с Йому, та жити мемо з Ним од сили Божої в вас. ⁵ Самих себе розбирайте, чи ви в вірі; самих себе вивідайте. Чи то ж не знаєте себе самих, що Ісус Христос у вас єсть? Хіба тільки, що ви недостойні. ⁶ Сподіваю ся ж, що зрозумієте, що ми не недостойні. ⁷ Молю ся ж Богу, щоб ви не зробили ніякого зла, не щоб ми хвальними явили ся, а щоб ви добре зробили, а ми яко нехвальні були. ⁸ Нічого бо не можемо проти правди, а за правду. ⁹ Радуємось бо, коли ми немочні, ви ж сильні; про се ж і молимо ся на звершенне ваше. ¹⁰ Тим то й не будши між вами, пишу, щоб будши між вами не зробив без'ощадно по власті, котру дав мені Господь

на збудованне, а не на руйнованне. ¹¹ На останок, братте; радуйте ся, звершуйтесь, утішайтесь, те ж саме думайте, мирно живіть, то й Бог любови й миру буде з вами. ¹² Витайте один одного цілуванням сьвятим. Витають вас, усі сьвяті. ¹³ Благодать Господа Ісуса Христа і любов Божа, і причасте сьвятого Духа з усіма вами. Амінь.

Новий Завіт. Переклад П. Куліша
The New Testament in Ukrainian, translated by P.
Kulich in 1871

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files
dated 22 Nov 2019

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358